

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๑๑๔ สุขุมวิท ๒๓ แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ โทรศัพท์ ๐-๒๖๔๙-๕๐๐๐
ภายใน ๑-๕๖๖๖ โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๒๕ ๙-๖๑๗๒

ข่าวจากหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับประจำวันที่ ๒๒ เดือนสิงหาคม พ.ศ.๒๕๕๘ หน้า ๑๓ มูลค่าข่าว ๙๖๒,๓๑๘.-

ศูนย์สารสนเทศและการประชาสัมพันธ์ ได้จัดระบบข่าวสื่อสิ่งพิมพ์ สนใจดูได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

วัฒนธรรมชนชั้นล่างที่ 'ศิลปิน' ไม่เคยเห็น

ยี่

ณกลับไปราวสามปี 2552

นักศึกษาปริญญาโท สาขาทัศนศิลป์-ศิลปะสมัยใหม่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ตัดสินใจทำวิทยานิพนธ์ในแบบฉบับที่ไม่มี "ศิลปิน" คนใดทำมาก่อน ด้วยการเป็นจักรยาน จากกรุงเทพฯ เข้าสู่สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (สปป.ลาว) สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม สาธารณรัฐประชาชนจีน และมองโกเลีย ก่อนจะจักรองไฟมุ่งหน้าสู่เมืองมอสโก สหพันธรัฐรัสเซีย รวมระยะทางเกือบ 15,000 กิโลเมตร ใช้เวลากว่าครึ่งปี

ครั้งนั้นเขาบอกว่า เป็นการตั้งคำถามกับ "ศิลปะ" ว่าการทำตามโครงการที่ตนเองคิดนี้ การใช้จักรยานเดินทางไปยังประเทศต่างๆ เรียนรู้ศิลปวัฒนธรรมประเทศต่างๆ ว่าจะห่างทางที่ผ่าน เขียนบันทึก ถ่ายภาพ จะเป็นศิลปะอย่างที่คววงศิลปะนิยามหรือไม่

เสร็จสิ้นโครงการ เขาเดินทางกลับมาเมืองไทยพร้อมกับเปิดนิทรรศการในชื่อ "355 days on the road" ซึ่งเป็นกิจกรรมส่งเสริมสังคมจากการเดินทางมาจัดแสดงให้ผู้ชมได้ดู โดยเปิดแสดงเพียงหนึ่งวันที่หอศิลปกรรมมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

นี่คือเรื่องราวของ **อาชีพใจนาราน อาชีพกิจ** ผู้ซึ่งปัจจุบันเป็นอาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรชาญศรีนครินทร์ กับบทบาทอาจารย์ ไม่แน่มาก่อนเมื่อกลุ่มนักศึกษาในนาม "กลุ่มประชาธิปไตยใหม่" ถูกควบคุมตัว เขาเป็นหนึ่งใน 281 อาจารย์ที่ร่วมลงชื่อให้ปล่อยตัว 14 นักศึกษาอย่างไม่มีเงื่อนไข ก่อนที่ต่อมาจะถูกทหารเข้าพบเชิงมหาวิทยาลัย เพื่อให้ช่วยชี้แจงเรื่องการเคลื่อนไหวในครั้งนี้

เหตุการณ์ทั้งหมดผ่านพ้นไปแล้ว อาจารย์กับภรรยา "ปวีร์ทัศนคติ" กับและกัน ลงเอยด้วยความเข้าใจในหน้าที่และบทบาท

แต่กับการทำงานศิลปะ ล่าสุด อาชีพใจนารานเปิดนิทรรศการเดี่ยวของตัวเองอีกครั้ง ณ โกลาแกลดเดอรี ริมถนนท่าแพ อ.เมือง จ.เชียงใหม่ ในนิทรรศการที่มีชื่อว่า "Gazing into Colour" งานที่เขาบอกว่ายังคงเป็นการตั้งคำถามเกี่ยวกับศิลปะเช่นเดียวกันกับเมื่อครั้งขึ้นจักรยาน ภาพสีเงินจัดจ้าน มองไม่เป็นรูปร่างปรากฏอยู่บนผืนผ้าใบ มองดูคล้ายงานเขียนศิลปะบนกระดาษ

นี่แหละคืองานศิลปะของเขา

กับเบื้องหลังในประเด็นสังคมที่ทำให้ต้องขอเวลาศิลปินหนุ่มมานั่งพูดคุยชนิดเข้มข้น

● พูดถึงงานแสดงเดี่ยวครั้งนี้ก่อน?

Gazing into Colour แปลว่าการจ้องมองดูสี คืองานที่ผมทำชุดนี้พยายามที่จะพูดถึงสีที่ไม่เคยถูกใช้มาก่อนในงานศิลปะ เพราะว่ามันเป็นสีจำพวกสีสะท้อนแสง แสบตามาก และที่สำคัญคือไม่เป็นเทสต์หรือรสนิยมของคนทำงานศิลปะขั้นสูง รับรองว่าไม่มีอยู่ในหลอดของสีน้ำมัน หรือสีอะคริลิกของงานศิลปะทั่วไป เป็นสีอะคริลิกที่ผมผสมขึ้นมาเอง ด้วยการไปซื้อหัวสีจากร้านวัสดุก่อสร้าง ร้านที่เป็นระบบอุตสาหกรรม

ถ้ามองในแง่ประเด็นศิลปะ ไอ้สีสะท้อนแสงอย่าง ชมพูเปิด ส้มแจ๊ด เขียวอ่อน เหลืองจ๋า แดงแจ่ม มันเป็นที่คนในวงการศิลปะบอกว่าไร้รสนิยม เราจะเห็นสีเหล่านี้ปรากฏในตัวของอย่าง กระดาษโฟสติด การ์ดงานบวช การ์ดงานแต่ง คัดเอาต์ตามงานวัด หมอลำ ร้านคาราโอเกะหยอดเหรียญ เป็นสีที่ปรากฏในล้อแม็กรถยนต์ รถมอเตอร์ไซด์เด็กแว้น หัวจุกแต่งรถต่างๆ สรุปคือ เป็นสีที่ถูกใช้มากในวัฒนธรรมคนชั้นล่าง เป็นสีแบบบ้านๆ และมีความจริงใจ

คือสีในงานศิลปะ ถ้าเราเรียนตามระบบการศึกษา จะมีรสนิยมว่า สีแบบนี้เป็นคลาสสิก อันนี้สวย อันนี้กลมกลืน แต่ผมมองอีกแบบ พยายามมองหาสีที่ไม่เคยถูกพูดถึงมาก่อน จึงใช้สีสะท้อนแสงหมดเลย ถูกผลิตมาจากระบบอุตสาหกรรมหมดเลย ทดลองผสมเองกับผงยิปซัม กาวสำเร็จรูป เพื่อให้เกิดความแข็งแรงและเกิด texture (พื้นผิว) ขึ้นมา

● เป็นการทำลายสูตรสำเร็จศิลปิน?

ทุกอย่างในประเทศไทยมีสูตร (หัวเราะ) แต่ในความคิดของผม งานศิลปะคือ ความเป็นไปได้ในการสร้างสรรค์ มันไม่ควรจะมีสูตรในการทำงานอย่างสีที่ใช้ในงานชุดนี้ ทุกวันนี้ คุณจะพบเห็นได้เยอะมากในวัฒนธรรมชนชั้นล่าง ซึ่งปัจจุบันมีกระจายตัวแทรกซึมมากมายในเมืองใหญ่ แก้อัฟฟลาตติคัส เจ็บๆ มีขายอยู่ในตลาดนัด ซ้ำร้านเฟอร์นิเจอร์หุหุหุใหญ่โต เด็กแว้นขับมอเตอร์ไซด์สวนกับรถหัวระเบิด มันหลากหลายมากในเมืองนี้ แต่งานศิลปะไทยก็ยังคงมองว่าสีเหล่านี้ไม่มีรสนิยม

และอีกอย่าง งานศิลปะในประเทศไทย เวลาคุณชมหรืออ่าน จะพยายามหาเรื่องเล่าในรูป คือดูแล้วก็เข้าใจได้มากในรูปนั้น แต่ผมมองว่า สี กับเทคนิคที่ใช้ด้วยดี ที่สามารถสะท้อนเรื่องราวเชิงวัฒนธรรมต่างๆ ได้ด้วย โดยที่คุณไม่ต้องเขียนเป็นรูปด้วยซ้ำ

งานชุดนี้ของผมไม่จำเป็นต้องเล่าด้วยภาพ แต่ต้องอ่านเอาจากเวดล้อมหรือประสบการณ์ร่วมที่คุ้นเคย

● ที่สนใจเรื่องนี้?

เวลาผมทำงานศิลปะ ที่ผมมักจะคิดถึงก่อนคือ แบบนี้เป็นศิลปะได้มั๊ย? ไม่ได้หมายความว่ามันจะเป็นหรือไม่เป็นศิลปะเลยทีเดียว แต่ในบริบทของสังคมไทยมันควรถูกตั้งคำถามบ้าง เพราะความหลากหลายของศิลปะมันไม่มีที่เช่นกันกับตอนไปรถเจ๊กตึ้นจรรย์าน ผมทำเป็นวิทยานิพนธ์เรื่องศิลปะตั้งคำถามกลับไปที่ว่าศิลปะ ว่าการป็นจรรย์านนั้นเป็นงานศิลปะได้มั๊ย ผมเป็นคนที่ชอบตั้งคำถามกับสิ่งที่มันเป็นแกนหลักของสังคม พยายามพูดถึงในสิ่งที่ไม่ค่อยมีคนพูดถึง อย่างเรื่องสีที่ใช้ในงานชุดนี้ ผมสอนหนังสืออยู่ต่างจังหวัด เจอสิ่งพวกนี้เป็นประจำ เด็กแว้น รถแต่ง ข้าวของเครื่องใช้สีเจ็บบๆ งานวัดงานบุญ ร้านลาบ แต่พอมาคิดถึงสิ่งที่ตัวเองเรียน กลับพบว่า เหล่านี้ไม่ใช่ศิลปะในคำจำกัดความนั้น สีพวกนี้ไม่มีรสนิยม (หัวเราะ) มันเลยเกิดงานพวกนี้มาเพื่อตั้งคำถามกับความเป็นศิลปะกระแสหลัก

● สนใจเรื่องการขยายตัวเมือง ความหลากหลายทางชนชั้น?

ผมเป็นคนตามเรื่องสังคม การเมือง เศรษฐกิจ อยู่ตลอดเวลา ถามว่า ต่อให้คุณทำงานศิลปะด้วยเทคนิคอะไรต่างๆ ก็แล้วแต่ อย่างไรก็ดีต้องปรากฏสิ่งที่น่าสนใจในงานไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง แต่ไม่ใช่ว่างานของคุณจะต้องทำงานแบบสั่งสอนคนตรงๆ บอกให้คนทำนั่นทำนี่ แล้วสังคมจะดีขึ้น คืองานศิลปะในบ้านเราเขาไปปฏิบัติสังคมไม่ได้หรอก จะบอกว่าพลังมันน้อยกว่าไปเดินบนถนน ร่วมชุมนุมกับชาวบ้านเสียอีก เขียนงานศิลปะแบบที่สั่งสอนมันจึงไม่ค่อยมีพลังใจสำหรับผม ดังนั้น ผมจึงคิดว่าที่ทำอยู่มันน่าจะเป็สิ่งทีสะท้อนประสบการณ์ที่เรามาต่อสังคมมากกว่า การสนใจเรื่องราวความเป็นไปของบ้านเมือง คลุกคลีกับกลุ่มเพื่อนที่ทำการกรรม หรือการมีปฏิสัมพันธ์กับคนที่เรารู้จักก็เลยได้ศิลปะที่เป็นงานสะท้อนสังคมออกมาแบบนี้

อย่างเรื่องความหลากหลายทางชนชั้น เราปฏิเสธไม่ได้ว่าสังคมไทยมีเรื่องนี้อยู่ ความขัดแย้งทางการเมืองที่เกิดขึ้นตลอดทศวรรษที่ผ่านมาก็เป็น

เพราะเรื่องนี้ ความไม่เท่าเทียมกันในสังคม คนเมืองคนรวยที่มีเงินมีที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ที่เป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจ คนจนคนชนบทที่เบียดแทรกเข้ามาว่ามวงท่ามาหากินในพื้นที่เดียวกันนี้ ทำให้เมืองขยายใหญ่ และบางครั้งคนรวยก็อยู่ได้ด้วยคนจนเหล่านี้ แต่เขากลับมองไม่เห็น หรือทำเป็นไม่เห็น ไม่เคยพูดถึง

● เทคนิคที่ใช้สีสะท้อนเรื่องนี้?

ทำแบบช่างฉาบปูน (หัวเราะ) คือเมื่องานถูกเริ่มต้นที่เรื่องของสีที่ไม่เคยถูกใช้ในวงการศิลปะ ดังนั้น วิธีการทำงานก็ควรต้องเป็นวิธีการที่ไม่ค่อยมีการใช้ในการทำงานศิลปะเช่นกัน พอพูดถึงวัฒนธรรมชนชั้นล่างๆ ผมจึงใช้เกรียงของช่างเลย ใช้เกรียงฉาบปูนนี่แหละเขียนรูป

เพราะพู่กันเปรียบเหมือนทักษะขั้นสูงของศิลปิน คนใช้พู่กันได้ดี เขียนรูปได้เนียบ แสดงว่าผ่านการเรียนการฝึกฝนมาในสถาบันศิลปะขั้นสูง คือคุณต้องมีครู แล้วสังคมก็แห่แห่นกับคนที่ทำงานได้เนียบ ได้สวย มันทำให้ศิลปินคู่แข่งเก็นมฤษฎ์มกมา แต่เราไม่ได้พูดถึงเรื่องนั้น เราพูดถึงวัฒนธรรมชนชั้นล่างซึ่งจะก็คนเขียยที่มีโอกาสได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัย ยังเรียนศิลปะด้วยนั้นไม่ต้องพูดถึง มันห่างไกลวิถีของชนชั้นล่างมาก คือองค์ความรู้ในวัฒนธรรมชนชั้นล่างมันไม่ได้พูดถึงเรื่องการเรียนในมหาวิทยาลัย ไม่ได้พูดถึงความรู้แบบในตำรา แต่มันเป็นเรื่องทักษะการใช้ชีวิต ทักษะที่ต้องฝึกเอง ทักษะแบบที่ต่อให้คุณมีเงินเรียนก็ไม่มีคนสอน

ที่นี้พอปรากฏอยู่บนเฟรม มันก็จะเกิดเอฟเฟ็กต์ขึ้นในผลงาน คือจะไม่เป็นรูปเป็นร่าง เพราะว่ามันควบคุมไม่ง่ายเหมือนพู่กัน สีจึงซ้อนไปซ้อนมา เป็นคราบ บำๆ บอๆ มองไม่เป็นรูป เบลอๆ เลอะๆ เลือนๆ ซึ่งถ้าเปรียบไปก็เหมือนกับเวลาคุณเดินผ่านคนอย่างช่างฉาบปูน คนกวาดถนน วินมอเตอร์ไซด์ ฯลฯ คือทั้งที่เห็นเขาอยู่ตรงนั้นแต่คุณก็จะทำเป็นไม่เห็น คือไม่ให้ความสำคัญ

● ชื่นชอบสิ่งที่เรียกว่าวัฒนธรรมแบบนี้?

ผมมองว่าพื้นที่ของชนชั้นล่างที่เต็มไปด้วยสีเจ็บบๆ จี๊ดๆ เหล่านี้มันไม่มีฟอร์ม มันไม่ต้องวางมาด มันจริงใจ มันเรื่องไม่เยอะ มันลุกทุ่งและเข้าถึงได้ง่าย อย่างตัวผมเองชอบไปนั่งร้านคาราโอเกะหยอดเหรียญ ซึ่งเวลาคุณเข้าไปมันสนุก มันได้ปลดปล่อย มันเสียงดังได้เต็มที่ ถึงร้านมันจะอับชื้น โคมจะไม่ดัง เพลงน้อย ลำโพงไม่ดี อาหารไม่อร่อย เลิฟฟซ่า ราคาแพง ห้องน้ำสกปรก แต่คุณจะไม่บ่นมัน เพราะรู้อยู่แล้วว่าเดิน

เข้าไปคุณต้องเจอแบบนี้ คุณจะเดินเข้าร้านอื่นๆ ซ้ำๆ กันมันก็จะเจอแบบนี้ เพราะฉะนั้นไม่ต้องเปลี่ยนร้านให้เสียเวลา มีอะไรให้สั่งก็สั่งไป มีเพลงอะไรให้ร้องก็ร้องไป จ่ายดั่งคัจจบแล้วก็เลิกกันไป แค่นั้นจบ

แต่ถ้าคุณเดินเข้าร้านอาหารหรือร้านคาราโอเกะแบบที่ดูๆ ที่มีเด็กเสิร์ฟคอยบริการ ที่มันรองรับชีวิตสำหรับชนชั้นกลาง อาหารสะอาดๆ คุณจะเริ่มเห็นข้อผิดพลาดเต็มไปหมด อาหารมาช้าๆ อาหารไม่สด ไม่คุ้มราคา รสชาติไม่ได้เรื่อง เพลงน้อย คือพออะไรไม่ถูกใจหน่อยคุณก็จะเริ่มบ่น เริ่มต่อว่าเด็กเสิร์ฟ ถ้าหนักหน่อยก็ต่อว่าเจ้าของร้าน กลับมาบ้านก็มาเขียนประจานบนโลกออนไลน์ เห็นไหมครับว่ามันมีฟอร์มที่ต่างกัน ความจริงใจมันต่างกัน แม้มันจะเป็นเรื่องเดียวกันเลยก็ตาม ตรงนี้ผมถึงสนใจ ผมถึงต้องการที่จะนำเสนอสิ่งที่เป็นตัวแทนของวัฒนธรรมชั้นล่างดู

● เรื่องชนชั้นในแวดวงศิลปะ?

ไม่ว่าแวดวงไหน มีหมด แวดวงศิลปะมีชนชั้นของมันตั้งแต่เรื่องการประกวด คือเรายังให้ค่ากับการประกวดแล้วได้รางวัล ได้รางวัลแล้วกลายเป็นศิลปินชั้นนั้นชั้นนี้ ตัดสินคุณค่างานศิลปะโดยคนกลุ่มหนึ่งและการประกวดเองมันก็มีคอนเนกชัน ไม่ว่าจะจากรัฐบาล เจ้าของรางวัล ความสัมพันธ์ของอาจารย์กับลูกศิษย์ หรือแม้แต่ความก้าวหน้าต่างๆ ในหน้าที่การงานเมื่อคุณได้รางวัลมา

คือเรื่องวิจารณ์ศิลปะ ให้วิจารณ์ในแง่สวย ไม่สวย ดี ไม่ดี มันสร้างอะไรแก่สังคม มีคุณค่ามากน้อยแค่ไหน โอเคตรงนี้ทำได้ และงานศิลปะมันควรถูกตัดสินโดยผู้ชมมากกว่ากรรมการ แต่เมื่อคุณให้ค่ากับกรรมการมากกว่าคนดูมันก็จะไปอีกทางหนึ่ง และสิ่งที่ผมรู้สึกว่าคุณที่สุดคือ กระแสไหนกำลังมา คนก็จะแห่กันไปทางนั้น งานแบบไหนที่ได้รางวัล ที่ดัง คนก็จะเขียนตามเพียบ เป็นเทรนด์ไปเลย คุณไปดูในเวทีการประกวด งานไหนได้รางวัล ปีต่อไปก็จะมีงานแบบเดียวกันส่งเพียบ ทำให้ได้งานศิลปะไม่หลากหลาย สิ่งที่มีเสรีภาพมากที่สุดในโลกนี้ คือการสร้างสรรค์งานศิลปะ แต่คุณกลับไม่ใช่มันให้เป็นประโยชน์ การประกวดมันไม่ได้สร้างความแตกต่าง

และหลากหลายของผลงาน แต่มันบังคับทุกคนไปสู่ เมินสตรีม แล้วปีหนึ่งมีประกวด 7-8 เวที กรรมการแทบจะชุดเดียวกันหมด ไม่มีเรื่องคอนเนกชัน ไม่มีเรื่องชนชั้นได้อย่างไรละเมื่อเป็นแบบนี้

ยิ่งอาจารย์ที่เป็นกรรมการตัดสินรางวัล เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาด้วย โอ้ย ยิ่งไปกันใหญ่ คุณจะไม่ให้เขาเข้ารอบ ไม่เชียร์ลูกศิษย์คนนี้ได้ใจในเมื่อคุณเป็นคนให้คำปรึกษามา

ที่พูดมาเพียงชี้ให้เห็นถึงเรื่องปัญหาของการประกวด ส่วนใครจะถือเอาอะไรเป็นที่ตั้งในการทำงานศิลปะคงถือเป็นสิทธิส่วนตัว ใครเข้าถึงอะไรได้ก็ทำไปโนแบบของตน ส่วนผมคงเอาดีทางประกวดไม่รอด ส่งไปตอนนั้นก็โดนคัดออกตอนนี้ (หัวเราะ)

● คนทำงานศิลปะในประเทศไทยคิดถึงงานประเด็นสังคมเยอะไหม?

ผมว่า 80 เปอร์เซ็นต์คิด เพราะว่าในระบบการศึกษาเราก็เรียนก็สอนกันแบบนี้ และอีกอย่างวิทยานิพนธ์ที่เพื่อจบไปถูกฝังให้งานเรายึดโยงกับสังคม เราถูกสอนให้คิด คิดมากคิดน้อย คิดสั้นคิดลึกนั้นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ในมุมมองของผม ผมไม่ชอบงานศิลปะพูดหรือสื่อสารออกไปตรงๆ เหมือนบทวิจารณ์ เหมือนเขียนคอลัมน์ เหมือนตำราเรียน แบบนี้ไม่มีเสน่ห์ มันไม่มีพื้นที่เหลือระหว่างงานศิลปะกับผู้ชม มันไม่ปล่อยให้คนได้คิด ไม่ปล่อยให้คนได้จินตนาการ คืออย่างงานศิลปะร่วมสมัยไทยที่เขียนรูปนรก สวรรค์ กินเหล้า ตกนรก ฟังพระเทศน์ขึ้นสวรรค์ อะไรพวกนี้ก็คิดถึงประเด็นสังคมนะ เพียงแต่มันสื่อออกมาได้ๆ เกินไป เหมือนศิลปินเป็นพระเจ้า ผู้ตรัสรู้ทุกอย่าง

ในความเห็นผม งานศิลปะควรเป็นแค่เครื่องมือหนึ่งในการเรียนรู้เท่านั้น ศิลปินไม่ควรจะทำตัวเป็นพระเจ้าสั่งสอนใคร

เซตวัน เตือนประโคน

‘อาจินโจนาธาน’ ชื่อนี้มีที่มา

เกือบ 100 เปอร์เซนต์ เมื่อได้ยินชื่อ “อาจินโจนาธาน อาจินกิจ” แล้วมักขมวดคิ้วทำหน้าย่น

“คนไทย” หรือ “ฝรั่ง” (ฮา)

ชื่อ “อาจินโจนาธาน” ของอาจารย์หนุ่ม เป็นอีกหนึ่งสิ่งที่เป็นเอกลักษณ์ให้ตัวเขา เพราะนอกจากจะมีที่มาแล้ว ยังเคยสร้างวีรกรรมให้กับตัวเองด้วย

เริ่มต้นที่เรื่องวีรกรรมก่อน

ในวัยเด็ก อาจินโจนาธาน บอกว่าไม่เคยชอบชื่อตัวเองเอาเสียเลย เพราะมันยาวเหยียด ปักชื่อตรงอกเพื่อนนักเรียนยาวเกือบถึงรักแร้ อีกทั้งเวลาไปโรงเรียนก็มักโดนล้อ เพื่อนชอบแซวว่า “ชื่อฝรั่ง” ทั้งที่โรงเรียนในบ้านเกิดของตัวเองคือ อ.นางรอง จ.บุรีรัมย์ ล้วนมีแต่คนท้องถิ่น เขมร ลาว ลาว ชื่อของเขาที่กระเด็นไป

ทางฝรั่งจึงกลายเป็น “ของแปลก”

เขาเคยอแงไม่อยากไปโรงเรียน

ครู พ่อแม่ผู้ปกครองเฝ้าภาวอย่างไรก็ได้ผล สุดท้ายทุกคนก็มาบอกว่า ได้เปลี่ยนชื่อใหม่ให้เขาแล้วเป็น “วัชรพล”

เพื่อนๆ พี่ๆ คุณครูเรียกวัชรพล และตัวเขาเองก็เข้าใจมาตลอดว่าพ่อแม่เปลี่ยนชื่อให้ จนกระทั่งเรียนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีเหตุบางอย่างที่

ทำให้เขาได้ล่วงรู้ความจริง ว่าในระบบการศึกษาสำหรับทะเบียนบ้าน ชื่อของเด็กชายยังเป็น “อาจินโจนาธาน” เหมือนเดิม

เขาเกิดความรู้สึกโกรธแบบเด็กๆ แต่ที่สุดก็ใช้ชื่อนี้เรื่อยมากระทั่งเติบโตใหญ่จึงได้เข้าใจว่า ชื่อประหลาดๆ ยาวๆ ของตนเองนั้น มีความสำคัญ และมีที่มาซึ่งไม่ธรรมดาจริงๆ

เพราะ “อาจิน” นั้นมาจาก “อาจินต์ ปัญจ

พรรค” นักเขียน-บรรณาธิการผู้ยิ่งใหญ่ ศิลปินแห่งชาติสาขาวรรณศิลป์ ผู้สร้างตำนาน “เหมืองแร่” อันลือลั่น

ส่วน “โจนาธาน” นั้นมาจาก “โจนาธาน ลิฟวิงตัน” นางนวลซึ่งเป็นตัวเอกในนิยายชั้นหนึ่งของ “ริชาร์ด บาค”

อาจินโจนาธาน เคยเล่าไว้ติดตลกอย่างภาคภูมิใจด้วยว่า ชื่อของเขานั้นทำให้สาวๆ กรีดเปิดเทอมใหม่รุ่นน้องไล่เห็นรายชื่อแล้วทุกคนรุมแย่งกันอยากได้พี่ชายชื่อนี้เป็น “พี่รหัส” แล้วก็มักอยากเห็นหน้าทันทีแม้กระทั่งรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัยก็แย่งกันให้เป็นน้องรหัสเพียงเพราะชื่อ

ส่วนเมื่อได้มาเห็นตัวจริงแล้ว เป็นอย่างไรนั้น

เรื่องนี้เขาขออุบไว้ไม่เปิดเผยดีกว่า

